

Miscel·lània *per Equip*

SOBRE LA CRISIS DE CÀMARA CLUB SABADELL

Després de reunions i un cop acabada l'Assemblea anual reglamentària, i sense veure clara la continuïtat d'aquesta entitat de més de quaranta anys d'activitat, la Junta Consultiva va convocar una Assemblea Extraordinària, en la qual hi podien assistir els associats i els simpatitzants a l'Entitat. Aquesta reunió se celebrà el dia 4 d'aquest mes al mateix local social.

Com sigui que s'havia comunicat per tots els mitjans la crítica situació de Càmera Club, arran del cessament del seu president, Antoni Grau, que l'ha presidida al llarg de tretze anys, acompanyant-lo la resta dels seus més directes col·laboradors, unes entitats locals van oferir-se a ajudar-los. Les tres entitats, segons es comunicà en la mateixa reunió, han estat: l'Acadèmia de Belles Arts, l'Agrupació Narcís Giralt i la nostra Fundació. Sortosament, però, no ha calgut aquesta oferta tota vegada que entre els socis s'ha pogut compondre un grup que s'ha compromès, de moment, a mantenir la supervivència d'aquesta entitat, la qual direm de pas, té, com a fita important, continuar amb les seves Biennals internacionals, entre les altres activitats.

A veure si es referma la situació i Càmera Club Sabadell continua aquest camí de prestigi que ha assolit.

10 ANYS DEL MUSEU D'ART DE SABADELL

Fou el 30 de maig de 1980 que les portes de la Casa Turull s'obrien oficialment i definitivament en un acte inaugural que va aplegar, tal com es diu en l'opuscle editat per aquesta ocasió commemorativa, els representants del conjunt d'entitats més destacades de la nostra ciutat.

L'exposició que es presenta per aquest motiu, pretén mostrar

la història viscuda pel Museu des de la seva inauguració fins al dia d'avui.

La dècada dels vuitanta es caracteritza per la revaluació que els museus han tingut com a centres culturals actius d'interès, seguim transcrivint.

L'activitat i la gestió que el Museu d'Art està realitzant no s'escapa d'unes crítiques força personalitzades. No creiem que es pugui negar ni afirmar del tot -diem del tot- el que es critica o s'elogia. Bo seria que la crítica fos positiva. Sempre, si és possible...

Aprofitem, de pas, esmentar la Memòria 1989 que el Patronat dels Museus Municipals de Sabadell ha editat, que conforma un *Índex amb Introducció, Patronat dels Museus Municipals de Sabadell, Retiment de comptes de l'any 1989, Activitats, Estadística de públic i Adquisicions*.

A la portada d'aquesta Memòria s'hi reproduceix una mostra de teixit, quadre gales. Algú ha dit que deu tenir un doble sentit. No ho sabem, però sí que la mostra està colocada incorrectament. Tal com es tallà la mostra caldria haver-la publicada en sentit horitzontal, no en vertical com es reproduceix. És un lapsus que a la *Manchester catalana* no li pot caure prou bé. Pot passar, potser perquè la ciutat ja no és prioritàriament tèxtil, com havia estat.

DE QUAN L'AIGUA NO ERA COSA CORRENT

En el Museu d'Història, del carrer sant Antoni, ha tingut lloc un muntatge amb el qual s'ha volgut fer una petita història de "quan l'aigua no era cosa corrent".

L'organització i muntatge d'aquesta exposició han estat a cura de I.B. Arraona i del propi Museu, i els guions i textos han estat realitzats per alumnes de l'EATP d'Arqueologia Industrial de 3r. de BUP de l'IB Arraona; Núria Juan-Muns i Xavier Moreno, comptant amb altres col·laboracions.

Resseguint aquesta mostra, es comprova que no han transcorregut pas tants anys per veure com s'ha passat d'aquells temps que l'aigua calia pouar-la o anar-la a cercar a les fonts públiques, amb galledes, tota vegada que l'aigua corrent no era corrent, perquè no existia, als nostres dies en què només ens cal obrir l'aixeta.

L'ACADÈMIA DE BELLES ARTS

Aquesta secular Entitat enceta una nova singladura, la qual recau en el nou president, Albert Estrada Vilarrasa, aquarellista i editor, que ha format la nova junta.

En aquesta avinentesa cal donar l'enhorabona als nous mandataris i desitjar-los una bona trajectòria per al bé de la pròpia entitat, tan representativa a la ciutat, a la mateixa ciutat i als seus ciutadans que, d'una manera o altra, tinguin inquietuds culturals.

LA FIRA DEL DIBUIX

El diumenge, dia 3 d'aquest mes de juny, se celebrà la 7ª edició de la Fira del Dibuix, al Passeg de la Plaça Major.

Una vegada més s'hi aplegaren artistes de diferents tendències, els quals exposaren llurs obres, no solament dibuixos, també pintures i grabats. N'hi

havia per a tots els gustos.

Alguns expositors critiquen que aquesta Fira del Dibuix no es limiti a ser únicament per al Dibuix.

Enguany la Fira no ha estat ni més ni menys que com altres anys. Es manté en un nivell estable. Potser aquesta convocatòria no atreu tants dibuixants com en altres llocs on se celebra i, segons diuen, amb més participació en general. Potser caldria intensificar més la seva difusió, si és que aquí rau el motiu.

Hom creu que la Fira del Dibuix hauria de gaudir més predicament en aquesta ciutat que es vanta d'ésser la que té més artistes i pintors "per metre quadrat" que laresta del país. Per altra part caldria captar una més gran participació de dibuixants aliens.

Cal destacar, entre els expositors, l'obra del terrassenc Josep Badia, que per primera vegada ha participat a la Fira, aportant-hi una rica col·lecció de gravats i aigua-forts.

No hi podia faltar David Graells, amb la seva col·lecció de dibuixos, "acabats de fer", desimbolts, plens d'intenció i de gràcia. Aquest "noi" septuagenari ho fa, de sempre, força bé...

PREMI TENACITAT 1990

La 6ª edició d'aquest Premi instituit per Agrupacions Narcís Giralt, s'ha atorgat a Joan Oliu i

Pich, conseller-director general del Banc de Sabadell, "pel seu exemple de tenacitat, professionalitat i rigor" al llarg de cinquanta anys dedicats a aquesta entitat.

L'acte se celebrà el dia 15 d'aquest mes de juny en el restaurant del Cercle Sabadellès, amb un sopar, en el qual van assistir més de 250 comensals, amb els quals es representava bona part de les diverses entitats i estaments locals. Una representació força plural.

Al final del sopar s'obrí una tanda de parlaments. Es llegí l'acta del jurat atorgant el nomenament i, tot seguit, el president de les Agrupacions, Tomàs Mampel dirigí unes paraules de salutació i de glossa, destacant la personalitat de Joan Olliu i, a continuació cedí la paraula al Sr. Miquel Strubell, Cap de Serveis de Normalització Lingüística de la Generalitat. Seguidament ho feu l'alcalde, Antoni Farrés, el qual amb paraula fàcil glossà l'homenatjat, *que el coneix de tota la vida, per l'amistat amb el seu pare, Jesús Farrés*, un dels antics empleats del Banc de Sabadell. Feu una al·lusió que, *si bé entre ambdós hi ha les se-*

ves "diferències", no deixa de consultar-li, quan cal, el seu parer. Al final de la seva intervenció el propi Joan Olliu, va fer una evocació dels 50 anys de treball en l'entitat bancària, amb referències anecdòtiques que van il·lustrar la seva intervenció. Un general i càlid aplaudiment cloqué aquest acte.

Cal resenyar que a l'homenatjat li fou atorgat una placa commemorativa del *Premi Tenacitat 1990*, com també una litografia de Jordi Roca, la qual també s'obsequià a tots els as-

sistents.

Tot plegat esdevingué una festa en la qual es palesà el reconeixement a una persona i la seva obra, meritíssima i tenaç, realitzada en una de les entitats més capdavanteres de la ciutat.

Un any més, la Tenacitat ha tingut el seu merescut Premi...

CONCERT DEL DESÈ ANIVERSARI

Hi ha hagut en aquesta primavera un altre esdeveniment musical a la ciutat, que és el concert amb què l'Escola d'En-

senyament Musical que regenta i dirigeix la professora M. Antònia Ibàñez, a la Rambla, ha celebrat els seus deu anys de funcionament. No es tracta, doncs, d'un convencional concert de fi de curs, a càrrec majorment d'alumnes d'un centre d'ensenyament, sinó d'una audició molt selecta, a càrrec dels propis professors del centre i la seva directora. Aquest acte va tenir lloc al teatre La Faràndula, el 20 de maig, a les 6 de la tarda. L'organització a cura de Jovens Musicals.

En el seu proveïdor habitual trobarà les tapes del QUADERN, Volum 6 (1988-1989), que comprèn els números del 61 al 70 juntament amb l'Índex d'autors.

I també les tapes del QUA-CÒMIC (1985-1990)

Igualment es poden adquirir els volums enquadernats.

Teatre *per J. Torrella*

AMB LA RÀBIA AL COS. Teatre del Sol

Aquest ha estat el darrer muntatge dels presentats en el Teatre del Sol al llarg de la temporada 1989/90. I ha correspost al Centre Dramàtic del Vallès, l'elenc alternatiu del propi de la casa.

Es diu que John Osborne va iniciar, amb aquesta obra, l'any 56, un moviment literari de "joves irats". Si en fem una anàlisi prescindint de les motivacions i de les intencions que duguessin Osborne a escriure una peça considerada a posteriori com a emblemàtica, veurem que tant pot ser que el fet respongués a una irada denúncia, producte o no de reflexes autobiogràfics, com que obeís a meres observacions de tipus i fets cone-

guts en el seu entorn socio-cultural. Si hi ha una postura irada, ni l'autor ni el protagonista no la reflecteixen. El rar Jimmy Porter més aviat diríem que se sent revoltat envers ell mateix, en un grau de descentrament psicopàtic que el mena a turmentar-se i a turmentar els qui l'envolten. D'individus insatisfets i malhumorats n'hi deu haver hagut en totes les cantonades dels temps. Aquest té la gràcia de no discursar ni filosofar, ni de fer demagogia fàcil: es mostra tal com és, i punt.

L'obra es desenvolupa a través de nombroses i més o menys breus seqüències separades només per l'enfosquiment escènic, sense cap espai intermedi, durant dues hores. Els diàlegs, doncs, també

són escassament elaborats, i això no ho remarco pas com a defecte. Incisius, aliteraris, no s'ensenyoregen de l'escena, supeditats com són a una acció contínua que fa moure els personatges dintre dels

esquemes més prosaics de la quotidianitat domèstica, fins i tot escatòflics en alguns moments potser innecessaris. Només n'hi ha un, de diàleg -gairebé monòleg-, d'un relatiu desenvolupament en comparació a tota la resta, que és la confessió intimista d'una vivència pretèrita.

L'especial forma de vida dels personatges comporta una escenificació i un tractament hiperrealistes al marge de tot prejudici estètic i decent. Aquest clima és ben aconseguit, i cal aplaudir-ne l'adaptador i director, Jorge Vera; l'autora de l'escenografia -d'un "barroquisme" gairebé asfixiant-, Carme Vidal; i, no cal dir-ho, els quatre intèrprets, Jordi Vilà, Pep Pla, Montse Esteve i Teresa Sánchez, dotats tots ells de la joventut i el tremp artístic adequats.